

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 20Cpr/21/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716203953
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Horváthová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2020:2716203953.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudkyňou JUDr. Dominikou Horváthovou v spore žalobcu Pekařství Křížák, s.r.o., IČO: 26 233 517, so sídlom Boleradice 235, 691 12 Boleradice, Česká republika, právny zástupca: Advokátska kancelária JUDr. Radovan Szárszoi, s.r.o., IČO: 47 254 491, so sídlom Bakossova 14464/3C, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: 1/ R., 2/ Q., právny zástupca: JUDr. Alena Arbetová, IČO: 42 158 818, so sídlom Námestie sv. Martina 3A, 908 51 Holíč, o zaplatenie 25.267,68 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný v 1. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 25.267,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 25.267,68 eur od 01.01.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Voči žalovanému v 2. rade súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalobca m á p r á v o na náhradu trov konania voči žalovanému v 1. rade v rozsahu 100 %.

IV. Žalovaný v 2. rade m á p r á v o na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

V. Svedkyni - E., súd p r i z n á v a svedočné voči žalovanému v 1. rade v rozsahu 100 %.

VI. Svedkovi - A., súd svedočné n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na Okresný súd Skalica dňa 21.07.2016 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade, aby spoločne a nerozdielne zaplatili sumu vo výške 25.267,68 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne od 01.01.2014 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný v 1. rade pre žalobcu vykonával rozvoz tovaru (pekárenských výrobkov) odberateľom na území Českej a Slovenskej republiky. Povinnosťou žalovaného v 1. rade bolo aj inkasovanie platieb od odberateľov, ktoré bol povinný následne u žalobcu zúčtovať. Kontrolou účtovníctva k 31.01.2013 žalobca zistil, že žalovaný v 1. rade nevyúčtoval platby za tovar vo výške 25.267,68 eur, čím mu spôsobil škodu. Žalovaný v 1. rade svoj záväzok voči žalobcovi písomne uznal dňa 04.03.2013 a zaviazal sa ho zaplatiť do 31.12.2013. Žalovaný v 1. rade súhlasil so zabezpečením záväzku vlastnou zmenkou. Žalovaný v 2. rade ako ručiteľ prevzal ručenie za záväzok žalovaného v 1. rade, pokiaľ ho nezaplatí do 30.12.2013. Žalovaný v 1. rade svoj záväzok neuhradil, ani len sčasti. Rovnako, ani u žalovaného v 2. rade neprišlo k úhrade záväzku. Žalobca vyzval žalovaného v 1. rade a 2. rade na plnenie listami zo dňa 27.05.2016. Úrok z omeškania si žalobca uplatňuje odo dňa nasledujúceho po dni plnenia, a to dňa 31.12.2013. Žalobca predložil nasledovné listiny, ktoré žiadal

vykonať ako dôkaz: Uznánie záväzku zo dňa 04.03.2013 (ďalej aj ako „Uznanie dlhu“), zmenka zo dňa 04.03.2013, Prohlášení ručiteľa zo dňa 04.03.2013 (ďalej aj ako „Prehlásenie ručiteľa“), Výzva na zaplatenie zo dňa 27.05.2016, Výzva ručiteľa na zaplatenie zo dňa 27.05.2016.

3. Okresný súd Skalica vydal vo veci dňa 16.01.2017 platobný rozkaz, voči ktorému dňa 23.02.2017 podali žalovaní v 1. a 2. rade odpor z nasledovných dôvodov: Žalovaný v 1. rade pracoval u žalobcu ako vodič od r. 2009 a rozvážal pekárenské výrobky na trase 280 km denne. Žalovaný v 2. rade taktiež pracoval u žalobcu od 23.09.2011 ako vodič. Obaja boli v pracovnom pomere u žalobcu, ale dohodu o hmotnej zodpovednosti uzavretú nemali. Preberali od odberateľov hotovosť za tovar, pričom celková suma bola v priemere 2.000,- eur za 10 dňový cyklus. Následne hotovosť odovzdávali žalobcovi, a to bývalej manželke konateľa spoločnosti, ktorá bola spoločníčkou a konateľkou spoločnosti do mája 2015 - p. E. vždy odovzdanú hotovosť skontrolovala, pričom pokiaľ by vznikla akákoľvek nezrovnalosť, túto by žalovanému v 1. rade vytkla, čo sa nikdy nestalo. Dňa 07.03.2013 žalobca oznámil žalovanému, že má u neho dlh 25.267,68 eur a v prípade, ak nepodpíše uznanie dlhu, zmenku a žalovaný v 2. rade prehlásenie ručiteľa, tak celú rodinu zničí, vyhodí. V tom čase u žalobcu pracoval nielen žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade (otec a syn), ale aj manželka R., dcéra R. a jej priateľ - D., boli ekonomicky závislí na žalobcovi. Uznánie dlhu a Prehlásenie ručiteľa boli teda spísané a uzavreté pod nátlakom. Celý dlh považuje žalovaný v 1. rade za vyfabulovaný, žalobca nikdy nepredložil faktúry, že by sa odovzdávaná suma líšila od vyfakturovanej a taktiež nie je možné, aby žalobca nezistil nevyúčtované dodávky tovaru za niekoľko mesiacov, keď vykonával kontrolu každých 10 dní. U žalobcu pracovalo viac vodičov. Po podpise uznania dlhu žalobca prepustil manželku, dcéru aj budúceho zaťa a dňa 14.10.2014 rozviazal pracovný pomer aj so žalovaným v 2. rade. Spochybňujú aj samotné Uznánie dlhu, lebo dlh nie je objektívne určiteľný, nie je zistiteľné za aké obdobie mal dlh vzniknúť a nie je v ňom vymedzený ani dôvod vzniku dlhu. Zákoník práce limituje zamestnávateľa čo do výšky nároku dlhu, pričom zmenka v pracovnoprávných vzťahoch ani prípustná nie je. Žiadali žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania. Predložili nasledovné listiny: Pracovní smlouva zo dňa 23.09.2011, Dohoda o rozvázaní pracovného pomeru zo dňa 14.10.2014.

4. K odporu sa vyjadril žalobca písomným podaním doručeným súdu dňa 15.05.2017, pričom uviedol, že žalovaní neuviedli žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybnili nárok žalobcu a nepredložili ani žiadne dôkazy. Ich tvrdenia sú rozporuplné, na jednej strane tvrdia, že nedochádzali do kontaktu s finančnými prostriedkami a na strane druhej, že preberali hotovosť od odberateľov. U žalobcu pracuje 10 až 12 vodičov, pričom všetci rozvážajú tovar a preberajú hotovosť denne, alebo dekadne od odberateľov, túto dovezú do pokladne a na požiadanie im pokladnička vystaví doklad. Takto to funguje už 25 rokov a za celý čas sa stalo len 2x, že by vodič neodovzdal hotovosť riadne, jeden z týchto prípadov je žalovaný v 1. rade. Napriek uvedenému žalovaný v 1. rade pracoval u žalobcu dlho a požíval jeho dôveru. Vyskytujú sa situácie, keď odberateľ nemá dostatok finančných prostriedkov a zaplatí neskôr. V účtovnom systéme sa eviduje faktúra a následne sa páruje s platbou. Žalovaný v 1. rade zinkasoval od odberateľa hotovosť, avšak žalobcovi povedal, že odberateľ má ťažkosti so zaplatením a hotovosť si ponechal. Situácia pokračovala až do vtedy, kým si žalobca o odberateľov začal zisťovať, prečo nezaplatili, avšak títo sa preukázali dokladom o úhrade. Súčtom týchto prijatých úhrad za obdobie od 02/2012 do 01/2013, ktoré neboli žalovaným v 1. rade odovzdané do pokladne žalobcu vznikla istina pohľadávky voči nemu. Žalovaný v 1. rade dlh nikdy nespochybňoval a písomne ho uznal. Stalo sa tak za prítomnosti jeho syna - žalovaného v 1. rade, ktorý za dlh ručil a ďalšieho zamestnanca - Q., ktorého navrhujú vypočítať. Žalovaný sľuboval peniaze vrátiť, dokonca opakovane tvrdil, že má úrodu na poliach a po žatve ju predá, pričom z toho dlh zaplatí. Žalobca mu dôveroval, preto sa dohodli na vrátení dlhu až 28.02.2014, t.j. rok po uznaní dlhu. Pracovný pomer so žalovaným v 2. rade bol ukončený až neskôr, dňa 14.10.2014. Je nepravdivé, že by žalobca žalovanému v 1. rade vyhrážal, alebo že by prepustil členov jeho rodiny. S dcérou žalovaného v 1. rade bol uzavretý pracovný pomer dňa 02.04.2013 (až po uznaní dlhu) a skončený dohodou ku dňu 20.11.2013. S priateľom slečny C. bola pracovná zmluva uzavretá dňa 01.06.2013 (taktiež po uznaní dlhu) a skončený dohodou dňa 20.11.2013. Manželka žalovaného v 1. rade - p. R. pracovala u žalobcu od 08.12.2012 a pracovný pomer bol ukončený dohodou ku dňu 17.10.2014. Žalobca si dlžnú sumu neuplatňuje z titulu zmenky, ale z titulu písomného uznania dlhu a vo vzťahu k žalovanému v 2. rade z titulu ručiteľského prehlásenia. Predložili nasledovné listiny: výpis z účtovného systému žalobcu, pracovná smlouva R. zo dňa 02.04.2013, Dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 15.11.2013, Pracovná zmluva - nedatovaná, Dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 15.11.2013, Pracovná zmluva zo dňa 08.12.2012 a Dohoda o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 01.01.2014 a zo dňa 06.01.2014, Dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 17.10.2014.

5. Okresný súd Skalica postúpil vec ako kauzálne príslušnému Okresnému súdu Piešťany dňa 05.03.2018.

6. Súd vo veci vykonal dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav veci:

7. Z Pracovnej zmluvy zo dňa 23.09.2011 súd zistil, že ju podľa českého Zákonníka práce uzavreli na strane zamestnávateľa žalobca a na strane zamestnanca žalovaný v 2. rade, a to pracovnú pozíciu: vodič. Z Dohody o rozvázaní pracovného pomeru zo dňa 14.10.2014 súd zistil, že pracovný pomer so žalovaným v 2. rade bol skončený dohodou ku dňu 14.10.2014.

8. Z Dohody o provedení práce zo dňa 06.08.2009 vyplynulo, že žalovaný v 1. rade sa zaviazal vykonávať pre žalobcu prácu - rozvoz pečiva. Z Dohody o provedení práce zo dňa 01.03.2013 je zrejmé, že žalobca a žalovaný v 1. rade dohodli výkon práce od 01.03.2013 na dobu neurčitú: zástup vodičov za chorobu a dovolenku. Z Dohody o ukončení Dohody o provedení práce zo dňa 20.02.2014 vyplynulo, že bola ukončená dohodou ku dňu 28.02.2014.

9. Z listiny - Pracovní řád - je zrejmé, že ide o interný predpis žalobcu pre pozíciu: Vodič, pričom z neho vyplynulo, že od okamihu prevzatia tovaru až po odovzdanie tovaru zákazníkovi, prípadne vrátenia do expedície, nesie vodič za prevzatý tovar zodpovednosť, rovnako nesie plnú zodpovednosť za prevzatú hotovosť, potvrdené dodacie listy, od prevzatia od zákazníka až po odovzdanie v pokladni firmy. Odovzdanie finančnej hotovosti a potvrdených dodacích listov od zákazníkov, sa uskutočňuje v čo najkratšom možnom termíne.

10. Z listiny - Uznání závazku zo dňa 04.03.2013 súd zistil, že je vyhotovená v češtine a na strane veriteľa ju uzavrel žalobca, na strane dlžníka ju uzavrel žalovaný v 1. rade, pričom obsahuje prehlásenie žalovaného v 1. rade: „ja, dole podpísaný R. (nasleduje rodné číslo, adresa bydliska, č. OP) prehlasujem, že mám dlh voči veriteľovi spoločnosti Pekařství Křížák, s.r.o. vo výške 25.267,68 eur s príslušenstvom, ktoré po dohode činí 10% z vyššie uvedeného dlhu k 31.12.2013, t.j. 2.526,70 eur. Týmto uznávam svoj záväzok v celkovej výške 27.794,38 eur, spočívajúci v nevyúčtovaných dodávkach tovaru firmy Pekařství Křížák, s.r.o. a zavazujem sa vyššie uvedenú čiastku hradiť v splátkach podľa svojich finančných možností najneskôr do 31.12.2013. Za účelom zaistenia splatnosti tejto finančnej čiastky sa zavazujem vystaviť vlastnú zmenku, ktorú odovzdám konateľovi veriteľa, ktorý svojím podpisom potvrdzuje jej prijatie s tým, že v prípade akejkoľvek finančnej úhrady najmenej vo výške 27.794,38 eur v priebehu obdobia od 04.03.2013 do 31.12.2013, bude táto zmenka vrátená. Štatutárny zástupca veriteľa súhlasí so spôsobom úhrady a spôsobom zaistenia pohľadávky v celkovej výške 27.794,38 eur. Obe strany po prečítaní tohto uznania záväzku a dohody o zaistení záväzku prehlasujú, že súhlasia s jej obsahom, že bola spísaná na základe pravdivých údajov a ich vážnej a slobodnej vôle, nie v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Na dôkaz toho pripájajú svoje podpisy.“ V dolnej časti listiny sa uvádza miesto podpisu listiny - v Boleradicích, dňa 04.03.2013. Nasleduje podpis konateľa žalobcu a žalovaného v 1. rade, ktorého podpis je aj úradne osvedčený na mestskom úrade Klobouky u Brna dňa 07.03.2013.

11. Na pojednávaní dňa 25.03.2019 bola predložená ďalšia listina o uznaní záväzku - Uznání závazku, ktorá je nedatovaná a jej obsahom je, že Ladislav Dujsík, bytom Kopčany, Moravská 845 (bez ďalších identifikačných znakov) uznáva záväzok voči žalobcovi vo výške 25.267,68 eur, pričom na listine figurujú 4 podpisy: A.

12. Žalobca predložil vlastnú zmenku vystavenú žalovaným v 1. rade na sumu 27.794,38 eur zo dňa 04.03.2013.

13. Z listiny - Prohlášení ručitele zo dňa 04.03.2013 vyplynulo, že je vyhotovená v češtine, podpísaná žalovaným v 1. rade s overeným podpisom s obsahom: „podľa uznania záväzku zo dňa 04.03.2013 má spoločnosť Pekařství Křížák, s.r.o. proti A., pohľadávku na zaplatenie čiastky 25.267,68 eur do 31.12.2013. Ja, podpísaný Q. (rodné číslo, bydlisko), týmto prehlasujem, že vyššie uvedenú pohľadávku uspokojím, ak dlžník A. nezaplatí veriteľovi spoločnosti Pekařství Křížák, s.r.o. čiastku 25.267,68 eur do 30.12.2013.“ Listina je podpísaná v Kopčanoch, dňa 04.03.2013, podpis overený na úrade Klobouky u Brna dňa 07.03.2013.

14. Z výpisu z účtovného systému žalobcu, ktorý je vo forme tabuľky vyplynulo, že obsahuje 187 položiek, stĺpce A až U obsahujú údaje: A - číslo faktúry (napr. 12000366), B - rok (napr. 2012), C - mesiac (napr. 2), D - názov odberateľa (napr. S.), E - ulica, F - PSČ, G - obec, H - IČ (pozn. IČO), I - DIČ, K - splatnosť (napr. 17.02.2012), L - DUZP - dokedy zákazník odoberá tovar, M - suma na faktúru, S - uhradené, T - mena (pozn. EUR), U - suma v CZK. V závere tabuľky je súčet pohľadávok 25.267,74 eur.

15. Z listiny - Porovnaní expedice po dňoch v období 01.10.2012 - 31.01.2013 (spotrebiteľská cena) na linke 22, vodič č. 10 - C. vyplynula cena vozeného tovaru v danom období v EUR, napr. dňa 01.10.2012 pondelok v sume 457,47 eur, dňa 02.10.2012 utorok v sume 819,82 eur, atď.

16. Z listiny - výpis z účtovného denníka ku dňu 07.03.2013 vyplynulo, že žalobca po uznaní záväzku zo strany žalovaného v 1. rade preúčtoval pohľadávky, ktoré boli vedené ako nezaplatené a ktoré bol povinný odovzdať žalovaný v 1. rade do pokladne, na pohľadávku voči žalovanému v 1. rade.

17. Zo zostavy pohľadávok ku dňu 31.12.2012 a ku dňu 31.12.2013 vyplynul rozdiel v pohľadávkach tak, že ku dňu 31.12.2012 sú vedené pohľadávky voči zákazníkom, ktoré žalovaný v 1. rade nevyúčtoval (napr. č. faktúry 12002530, dátum vystavenia 31.08.2012, H., suma 1.785,50 Kč, 71,88 eur, uhradené 0,- eur, spôsob úhrady: hotovosť, stav: nespárované) a ku dňu 31.12.2013 už sú tieto preúčtované na meno žalovaného v 1. rade.

18. Pokiaľ ide o príjmové pokladničné doklady (PPD) zákazníkov, žalobca uviedol, že nie je v schopnostiach ani možnostiach žalobcu zabezpečiť späťne všetky doklady ku všetkým položkám dlhu žalovaného v 1. rade, teda k pohľadávkam voči zákazníkom, ktoré boli zaplatené zo strany zákazníkov avšak neboli vyúčtované zo strany žalovaného v 1. rade. Predložili niektoré z nich: PPD zo dňa 22.01.2013 na sumu 271,93 eur - Potraviny HEJS, PPD č. 13000184 PHP Centrum s.r.o. na sumu 256,12 eur.

19. Z listiny - Výzva na zaplatenie zo dňa 27.05.2016 súd zistil, že žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval žalovaného v 1. rade na úhradu záväzku vo výške 25.267,68 eur, ktorý písomne uznal a ku dňu vystavenia výzvy ho neuhradil.

20. Z listiny - Výzva ručiteľa na zaplatenie zo dňa 27.05.2016 vyplynulo, že žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval žalovaného v 2. rade na úhradu záväzku vo výške 25.267,68 eur, za ktorý ručí.

21. Z listín týkajúcich sa pracovných pomerov blízkych osôb žalovaného v 1. rade je zrejmé, že dcére R. vznikol pracovný pomer dňa 02.04.2013 (Pracovní smlouva R. zo dňa 02.04.2013 na pozícii predavačka a skončil dňa 20.11.2013 dohodou (Dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 15.11.2013). Priateľovi dcéry žalovaného v 1. rade - D. vznikol pracovný pomer dňa 01.06.2013 na pozícii pekáč (Pracovní zmluva - nedatovaná) a skončil dňa 20.11.2013 dohodou (Dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 15.11.2013). Manželke žalovaného v 1. rade - p. VO. vznikol pracovný pomer dňa 08.12.2012 na pozícii pekáčka - predavačka (Pracovní zmluva zo dňa 08.12.2012 a Dohoda o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 01.01.2014, ktorým sa mení výška mzdy a zo dňa 06.01.2014, ktorým sa mení výplatný termín mzdy) a skončil dňa 17.10.2014 dohodou (Dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 17.10.2014).

22. Na pojednávaní dňa 25.03.2019 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu navrhol pripustiť zmenu žaloby nasledovne: „Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 25.267,68 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 25.267,68 eur od 01.01.2014 do zaplatenia, do troch dní o právoplatnosti rozsudku. Plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého v rozsahu plnenia.“ Zmenu žaloby súd pripustil uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 09.09.2019.

23. Žalovaní v 1. a 2. rade prostredníctvom právnej zástupkyne na pojednávaní dňa 25.03.2019 namietli, že by dlh vznikol a samotné uznanie dlhu považujú za neplatné. Ide o jednostranný právny úkon, ktorý musí byť určitý, učinенý slobodne a vážne. Z listiny nevyplýva hlavný záväzok, chýba aj obdobie za ktoré mal dlh vzniknúť, nevyplýva v čom spočívajú nevyúčtované dodávky, teda dlh nie je určiteľný. Absentuje aj listina, na základe ktorej mal dlh vzniknúť. Ani výška dlhu nie je podstatne určitá, v listine figurujú 3

čiasťky a nie je zrejmé, aká je výška dlhu. Čo sa týka žalovaného v 2. rade z prehlásenia ručiteľa nie je zrejmé, že by mal ručiť za dlh za žalovaného v 1. rade, lebo osoba A. zjavne nie je žalovaný v 1. rade. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade vzniesli námietku pasívnej legitímácie a keďže považujú obe listiny za neplatné, vznášajú aj námietku premlčania.

24. Na pojednávaní dňa 09.09.2019 súd vypočul konateľa žalobcu - E. ktorý uviedol, že k nezrovnalosti v uvedení mena na prehlásení ručiteľa (č.l. 8) uvádza, že sa so žalovaným v 1. rade dobre poznali a vždy ho oslovoval familiárne Lád'čo. Keď spisoval toto prehlásenie, vôbec si neuvedomil, že jeho meno v skutočnosti znie R.. Na otázku, ako došlo k uznaniu záväzku vypovedal, že keď zistil, že v jeho spoločnosti vznikla taká vysoká škoda, bol zhrozený. Opýtal sa na to žalovaného v 1. rade a jeho reakcia bola: „To už je toľko?“ Hneď v ten moment spísal uznanie záväzku, ktorého sa ako svedkovia zúčastnili bývalá manželka E. a obchodný zástupca Q.. O pohľadávke sa dozvedel tak, že si všimol v zostave pohľadávok, že je skupina klientov, ktorí majú pohľadávky po splatnosti, vodičom ktorý im dodával tovar, bol žalovaný v 1. rade. Oslovil účtára, aby od klientov pohľadávky vymáhala, ale pracovníčka zistila, že pohľadávky sú už zaplatené. Uvedené si overil aj obchodný zástupca, ktorý obišiel klientov a tí sa preukázali dokladmi o zaplatení. V účtovníctve sa však tieto financie nenachádzali. Po podpise listiny o uznaní záväzku, pred svedkami požiadal, aby sa počkalo na syna žalovaného v 1. rade - Q. (žalovaný v 2. rade) kým príde, nakoľko mal vedomosť, že žalovaný v 1. rade nemá majetok, lebo ho prepísal na syna. V ten istý deň išli na úrad a tam sa podpísalo uznanie dlhu vo forme ako je na č.l. 6. Keďže tá čiasťka bola obrovská, bol v strese a listiny spisoval v rozrušení a narýchlo aj preto sa stalo, že v tej pôvodnej listine chýba dátum. Aj preto je aj v tejto listine uvedené chybné meno - Ladislav, namiesto Vladimír. Na otázku, aká bola reakcia žalovaného v 1. rade uviedol, že prisľúbil, že peniaze vráti a dohodli sa, že jeho syn Tomáš bude za záväzok ručiť. Predtým žalovanému v 1. rade vždy veril, bol aj veľkým prínosom pre firmu, preto to neriešili ani na polícii, ani notárskou zápisnicou. Nečakal, že tie peniaze nezaplatí. Počas celého procesu podpisovania, boli prítomní aj svedkovia, ktorých už uviedol - Křížáková a Tomšík. Žalovaný v 2. rade sa za správanie otca aj ospravedlnil, nebol dôvod im neveriť. On sám žalovanému v 1. rade viackrát požičal peniaze a vždy ich vrátil, či už v peňažnej forme alebo formou obilia, keďže sa zaoberal poľnohospodárstvom. Žalovaní v 1. a 2. rade po podpise uznania záväzku 04.03.2013 vo firme pracovali aj naďalej, pracovný pomer ukončili až po lehote splatnosti uvedeného záväzku. Pokiaľ ide o pracovnú náplň - šofér zabezpečuje vždy rozvoz a vyberanie peňazí od zákazníkov. Je to tak uvedené vo firemných predpisoch, podniká už 27 rokov a v súčasnosti majú 11 šoférov, všetci tieto predpisy dodržiavajú. Dohodu o hmotnej zodpovednosti žalovaný v 1. rade uzavretú nemal. Nikdy nemali takýto prípad, šoféri vždy priniesli peniaze včas. U šoférov vždy požadujeme uzavretie poistenia zodpovednosti za škodu, ktoré im aj hradíme, ale u žalovaného v 1. rade si nespomína, či takú poistku uzavretú mal. Financie vždy preberala pani P., ktorá pracovala na pozícii pokladníčky, v čase jej neprítomnosti ju zastupovala vždy osoba podľa firemného predpisu o zastúpení v neprítomnosti. Systém rozvozu pečiva a úhrady faktúr fungoval nasledovne: šofér dostane ráno zoznam klientov, naloží tovar a ide rozvážať. Ide o čerstvé pečivo, čiže vyráža obvykle v nočných hodinách, často má šofér aj kľúče od miestnosti, kde tovar vykladá. Keď sa vracia, zbiera prepravky a raz za 10 dní rozváža aj faktúry a preberá peniaze. Keď dorazí na firmu zloží prepravky a ide do kancelárie vyúčtovať peniaze. Takto to funguje zabehnuté už mnoho rokov a nevidí dôvod na tom niečo meniť. Čo sa týka šoférov ako aj klientov musí existovať aj dôvera medzi nimi, lebo niekedy šoféri vykladajú tovar v neprítomnosti klienta a niektorí klienti aj nechávajú peniaze na úhradu v miestnosti, kde sa tovar skladá a potvrdenky sa podpisujú v neprítomnosti. Klient si faktúru prevezme a ak má hneď na zaplatenie, vystaví sa výdavkový doklad. Niektorí potvrdia faktúru, že ju prevzal, väčšinou ak nemá na zaplatenie hneď a niektorí rovno vystaví výdavkový doklad. Pokladníčka účtuje tie doklady, ktoré dovezie šofér. Teda buď faktúru potvrdenú alebo faktúru s výdavkovým dokladom. Ak faktúra ostane nezaplatená, eviduje ju ako neuhradenú pohľadávku. Má k dispozícii aj zoznam vystavených faktúr, potom ich páruje s platbami. Na otázku, či sa vystavuje šoférovi doklad o tom, že odovzdal finančné prostriedky vypovedal, že ak šofér vyžaduje doklad, tak ho dostane. Vo firme to funguje na báze dôvery, nestáva sa, že by šoféri požadovali doklad o odovzdaných peniazoch a nestáva sa ani to, že by šoféri peniaze riadne neodovzdali okrem prípadu žalovaného v 1. rade a ešte jedného prípadu. Šoféri majú obvykle pravidelnú linku, pre prípad PN alebo dovolenky ich zastupuje náhradný šofér. Iný spôsob zaplatenia faktúry okrem toho, že sa to vyznačí na faktúru alebo sa vydá výdavkový doklad je platba prevodom. Na otázku, ako vedel stanoviť výšku dlhu v uznaní dlhu, uviedol, že spočítal výdavkové doklady od klientov, ktoré viedli ako nezaplatené. Celkový dlh zistil, v čase, keď došlo k zápisu na obecnom úrade (č.l. 6). Na otázku, ako je možné, že keď mesačne predkladá výkazy k DPH, nevedel o výške pohľadávky, vypovedal, že je bežné, že klienti nezaplatia včas a tieto pohľadávky boli vedené ako nezaplatené.

25. Na pojednávani dňa 09.12.2019 konateľ žalobcu ďalej vypovedal, že dlh preúčtoval na žalovaného v 1. rade na základe inventúry obchodného zástupcu pána Q. a na základe uznania záväzku. Výdavkové doklady nemajú, lebo je to účtovníctvo ich zákazníkov, ale niektoré sa podarilo pánovi Q. aj zabezpečiť, keď ich obchádzal, keď zistili, že je tam dlh. Na otázku z čoho vychádzali pri uznaní dlhu uviedol, že ich obchodný zástupca obišiel všetkých zákazníkov, u ktorých evidovali pohľadávku a oni sa preukázali dokladom o úhrade podpísaným žalovaným v 1. rade a u tých, ktorý ho nemali naďalej evidovali pohľadávku voči nim. Uznanie záväzku si dohodli slušne a žalovaný v 1. rade s tým aj súhlasil, na základe toho tam aj zostal pracovať naďalej, lebo sa dohodli, že tie peniaze vráti. V opačnom prípade po zistení, že chyba taká veľká suma by zamestnanca nielen že prepustil, ale aj zavolať políciu.

26. Na pojednávani dňa 09.09.2019 súd vypočul žalovaného v 1. rade, ktorý uviedol, že je pravda, že chýbali peniaze, ale určite nie jemu všetky. Podľa papierov to vyzerá, že neodovzdal tržbu za takmer 5 mesiacov, pričom on chodil s peniazmi každých 10 dní. Ak neprišiel, hneď mu pani P. volala. On tie peniaze nezobral. Buď tie faktúry neboli zaplatené, alebo ak boli zaplatené, on peniaze odovzdal. Žiadny doklad o tom nedostal, že ich odovzdal a nemá teraz ako preukázať 7 rokov dozadu, čo všetko prevzal a odovzdal. Fungovalo to tak, že ráno naložil tovar, dostal zoznam, tovar rozvozil a nechal zákazníkom dodacie listy. Večer vzal prepravky a raz za 10 dní mu nechali faktúry, tie odovzdal a peniaze povyberal. Žena konateľa - E., si to odškrtovala, ale doklad mu o tom nedala, tak ani nevie, ktoré faktúry boli uhradené a ktoré nie. Niekedy od odberateľov dostával výdavkový doklad, niekedy nie, ale veľmi málo, väčšinou len podpísali faktúru a dali mu peniaze. On nič nepodpisoval. Do pokladne odovzdával faktúru a peniaze. Odovzdával to aj ďalšej pani, ktorá bola milenkou žalobcu, aj tá preberala peniaze. Po čase zistil, že odcudzila nejaké finančné prostriedky a vyhodil ju. Volala sa KA., ale priezvisko si nepamätá. Nikdy mu nebolo vytknuté, že by peniaze chýbali, vždy to sedelo, odškrtovali si to. Žalobca ho oslovil, že eviduje dlh vo februári 2013, žalobca to spočítal a vyšlo to okolo 27.000,- , on vtedy volal pani P.J, že sú tam zahrnuté aj faktúry za vzorky, čo sa vozilo zadarmo, potom to upravili na 25.000,- ale ani to nesesedelo. Je tam uvedený dlh, ktorý neexistuje. Na otázku súdu prečo podpísal uznanie dlhu, vypovedal, že lebo sa mu psychicky aj fyzicky vyhrážal, aj sa mu to podarilo. Vyhodil 4 členov jeho rodiny z firmy bez výplaty a 5 rokov za ním posielal vymáhačov. Uznanie dlhu spracoval pán Křížák a na obec išli on aj syn. Ten druhý papier (pozn. Uznání záväzku č.l. 86), mu nič nehovorí, to nie je ani jeho meno, ani nič.

27. Na pojednávani dňa 09.12.2019 súd pokračoval vo výsluchu žalovaného v 1. rade, ktorý na otázku: akým spôsobom preberal finančnú hotovosť od zákazníkov uviedol, že dali mu peniaze, on im dal faktúru, nikde nič nepodpisoval, možno u niektorých na faktúru. To odovzdal bývalej manželke žalobcu (pozn. p. Křížáková), ale od nej žiadny doklad nedostal. Na otázku ako vedel, ktorý odberateľ koľko uhradil, vypovedal, že ved' mal faktúru, on nič neevidoval, prevzal vždy presnú sumu. Odberatelia mali vždy presnú sumu, dávali mu to z pokladne. Vo firme ho volali Vlado alebo Laďo. K okolnostiam podpisu uznania dlhu (pozn. č.l. 86) uviedol, že to bolo pod nátlakom a vyhrázaním. Vyhrážal sa mu psychicky aj fyzicky, 4 členov jeho rodiny z práce vyhodil bez koruny. On žiadne peniaze nezobral, robil 280 hodín každý mesiac. Po nahliadnutí do č. l. 86 (pozn. nedatované Uznání záväzku) na otázku, či sa na prvom riadku pri mene Ladislav Dujsík nachádza jeho podpis, uviedol, že áno. Pri podpise uznania záväzku na č. l. 6 bol on, syn a p. Křížák. Dlh neplnil, lebo si nespomína, že by prisľúbil niečo zaplatiť. K psychickému nátlaku uviedol: robil tam zať, dcéra a žena. Vyhodil ich, ani im nedal ani halier, ani za to čo robili a snažili sa pre to spraviť všetko. Bolo to v roku 2013, po uznaní záväzku. Po 01.03.2013 vykonával pre žalobcu tú istú prácu, aj peniaze vyberal. Pri nahliadnutí do PPD na č. l. 132 a 133 uviedol, že na č.l. 132 je jeho podpis, na č. l. 133 nevie, už si to nepamätá.

28. Na pojednávani dňa 22.01.2020 bola vypočutá svedkyňa - E., ktorá vypovedala, že vo vzťahu k žalobcovi bola zamestnaná približne od roku 2005 do roku 2016, mala na starosti všetko čo bolo spojené s chodom pekárne, takisto aj financie. Žalovaných v 1. a 2. rade pozná, pracovali u žalobcu a prichádzala s nimi do styku v rámci výkonu svojej práce. Bola prítomná, keď sa zistilo, že neboli odovzdané peniaze. Vodiči mali od dodávateľov tieto peniaze vyberať a nosili ich do kancelárie, alebo to išlo prevodom na účet. V tom čase sa vedelo, aké boli faktúry a aké čiastky mali byť vybraté. Vodiči odovzdávali peniaze za tovar tak, že ich odovzdávali jej v kancelárii, mali kópiu faktúry, kde bolo číslo, čiastka, podpis a prijatie čiastky. Nepamätám sa, že by ju žalovaný v 1. rade kontaktoval, že prišiel neskoro a že peniaze nemôže odovzdať. Na otázku, či sa stalo sa, že by žalovaný v 1. rade priniesol doklad a uvedenú sumu nevyplatil, uviedla, že si myslí, že nie, nepamätá sa na to. Faktúry sa vystavovali obvykle mesačne alebo dekadne. Vždy sa sledovala splatnosť faktúry, ak odberateľ nezaplatil po splatnosti, nejaká doba sa tolerovala,

ale ak to bolo dlhšie alebo išlo o väčšiu sumu, vždy sa odberateľ kontaktoval, za účelom dohody, napr. splátkový kalendár alebo iná dohoda. Vychádzalo sa zo stavu pohľadávok a záväzkov, sledovala to ona, konateľ, aj účtári. Na otázku, ako vysvetlí to, že až v decembri alebo januári 2013 zistili, že sú neuhradené FA spreď roka - to je napr. február 2012 vypovedala, že si to už nepamätá, je možné že niektorí odberatelia dlžili za také dlhodobé záväzky, ale nie je si istá, že by im v takom prípade dodávali tovar. Vodiči vyberali peniaze vždy za určité obdobie, tí ktorí mali na starosti Slovensko, to niekedy robili tak, že odovzdávali za dlhšiu dobu. Ak sa zistilo zo stavu pohľadávok a záväzkov, že nejaké peniaze chýbajú, vodičom sme dávali avízo, koľko na tej ich trase je potrebné ešte vybrať. Na otázku či dávala avízo aj žalovanému v 1. rade uviedla, že napr. keď bola 3 dekády stará faktúra, tak dávala avízo, že treba ešte peniaze vybrať. Povedal, že tí ktorí ešte nezaplatili, zaplatia v nasledujúcom období. Pri zistení manka - pohľadávky sa vždy riešili komplexne, vedel o tom vedúci, konateľ aj účtovníci. Na otázku, aká bola reakcia žalovaného v 1. rade, keď mu bolo oznámené, že má neodovzdané peniaze, vypovedala, že sedeli spolu s konateľom, že o tom vedia a povedal, že tie peniaze vybral, má ich a neodovzdal ich. Spomínal nejaké osobné problémy, že ich použil na tento účel, ale už si nepamätá presne, čo konkrétne hovoril. Po určitej dobe, keď mali odberateľov, ktorí pravidelne platili a potom ich mal na starosti žalovaný v 1. rade, začali tie platby byť oneskorené. Zistili sme to až po určitej dobe, odberateľom volala a tí im oznámili, že zaplatené bolo, aj keď my ich evidovali ako neplatičov. Na niektorom z tých stretnutí bola, bol mu ponúknutý splátkový kalendár, ale už nevie, či to prebehlo alebo nie, vie len, že to nezaplatil. Pamätá si, že podpisoval nejakú sumu, podpisovalo sa na miestnom úrade, tam bola ona, konateľ, žalovaný v 1. a 2. rade. Žalovaný v 1. rade povedal, že si je vedomý toho, že to má zaplatiť. Pri podpisovaní nebol vyvíjaný na žalovaných v 1. a 2. rade žiadny nátlak. K dokladom o prijatí peňazí od odberateľov uviedla, že boli faktúry, originál a kópia, jedna zostávala na prevádzke a druhú si bral so sebou. Buď tam bol priložený príjmový doklad alebo sa podpisovala priamo faktúra. Podpis znamenal, že odovzdal faktúru a prijal peniaze, odberatelia potom mali vlastný doklad, lebo pre nich to bol výdaj.

29. Na pojednávaní dňa 22.01.2020 bol vypočutý svedok - A., ktorý vypovedal, že u žalobcu pracuje na pozícii obchodného zástupcu, približne od roku 2011 alebo 2012 až do dnešného dňa. Žalovaný v 1. a 2. rade pozná, prichádzal som s nimi do kontaktu pri výkone práce a bol ich nadriadený. K okolnostiam, ako došlo k zisteniam, že žalovaný v 1. rade neodovzdal peniaze uviedol, že vytlačili sa pohľadávky z účtovníctva a obchádzali zákazníkov, či majú doklady o zaplatení. Po zistení, že majú, sa to riešilo so žalovaným v 1. rade. On sám ich obchádzal, bolo tam razítko od žalobcu, podpis žalovaného v 1. rade a dátum. Odovzdali to pani Křížákovéj a riešilo sa to so žalovaným v 1. rade. Bol osobne prítomný, keď sa podpisovalo uznanie záväzku na miestnom úrade. Žalovaný v 1. rade tomu neodporoval, nevrazil, že by to nebola pravda. Nátlak na neho vyvíjaný nebol. Na otázku, či bol na žalovaného v 2. rade vyvíjaný nejaký nátlak, ako sa staval k záväzku svojho otca - žalovaného v 1. rade, uviedol, že nebol na neho vyvíjaný nátlak, vyzeralo to, že verí, že to zaplatí, preto to asi podpísal aj on. Vzťah medzi žalovaným v 1. rade a zamestnávateľom po tomto podpise prebiehal normálne, ešte po dobu pol roka až trištvrté roka pracoval a robil rozvoz, až následne keď svoj dlh nezaplatil, ho žalobca prepustil, akurát už nevyberal peniaze, to potom robil on sám. K výpisu z účtovníctva č. I. 42 - 47 po nahliadnutí vypovedal, že ten zoznam mu je známy, vyhotovila ho učtáreň, niektorí odberatelia už od nich neodoberajú. Bol vytvorený na základe dlhých faktúr. Na otázku, či bol u všetkých odberateľoch, ktorý sú v tom zozname, uviedol, že áno, bol, trvalo to asi mesiac. Všetci odberatelia potvrdili, že vykonali úhradu žalovanému v 1. rade. Kde sú tie doklady v súčasnej dobe už nevie, on ich nemá. K položke 75 zoznamu, do ktorej svedok nahliadol na č. I. 74 a otázku, ako mohli kontaktovať pani P., keď podľa ŽRSR ukončila činnosť k 31.07.2012, uviedol, že pokiaľ vie, pani P. podniká dodnes. Na otázku, ako vie, či všetci tí odberatelia patrili do linky žalovaného v 1. rade a nie niektorého iného vodiča, vypovedal, že v tej dobe vozili Slovensko len dvaja vodiči a to boli R. a Q. (pozn. žalovaní v 1. a 2. rade).

30. Prostredníctvom dožiadaného súdu bol dňa 06.03.2020 vypočutý žalovaný v 2. rade, ktorý uviedol, že pracoval u žalobcu od 2011 do 2014, predtým tam pracoval aj bez zmluvy, rozvážal tovar po obchodoch. Prehlásenie ručiteľa zo dňa 04.03.2013, podpísal. Podpisovali to u p. P. v kancelárii a ešte na obecnom úrade. Jeho otec podpisoval asi listinu o dlhu za nevybrané faktúry, ale presne nevie o aký dokument išlo. Listinu, ktorú podpísal ako ručiteľ nečítal, bol tam asi ako spoludlžník. Pracoval tak, že asi od druhej hodiny v noci rozvážal tovar po obchodoch, každých 10 dní vyberali peniaze a odovzdal ich p. P. doklad mu nedávala, písala si len nejakú sumu. Na trase svojho otca nikdy nejazdil.

31. Na pojednávaní dňa 22.06.2020 právny zástupca žalobcu namietol, že z výsluchu žalovaného v 2. rade jasne vyplynulo a aj potvrdil, že ručil svojmu otcovi, chyba v krstnom mene, bola len chybou v

písaní a nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu. Tento úkon je potrebné posudzovať podľa českého OZ, judikatúra vzťahujúca sa k veci jasne hovorí, že vady v označení osoby nespôsobujú neplatnosť zmluvy, ak je možné zistiť koho sa právny úkon týkal. Ručiteľské vyhlásenie považujeme za dostatočne určitý a zrozumiteľný právny úkon. Právna zástupkyňa žalovaného v 1. a 2. rade uviedla, že právny úkon - ručiteľské prehlásenie je neurčitý, má za to, že nešlo o dlh žalovaného v 1. rade, keď chýbajú identifikačné údaje. Potvrdil to aj žalovaný v 2. rade, keď vo výpovedi uviedol, že mu nie je známe, že by otca familiárne volali Ladislav a nemal ani bydlisko v tom čase ako sa označuje v predmetnej listine.

32. V rámci záverečných rečí právny zástupca žalobcu zhrnul, že nárok voči žalovaným v 1. a 2. rade považuje za dôvodný. Vo vzťahu k žalovanému v 1. rade sa jedná o pracovnoprávny vzťah, uzavretá dohoda medzi zamestnancom a zamestnávateľom o uznaní škody a spôsobe náhrady ako po obsahovej stránke ako aj po gramatickej stránke jednoznačne potvrdzuje, že žalovaný v 1. rade uznal voči žalobcovi dlh v celkovej výške 27.794,38 eur, ktorý sa zaviazal splatiť do 31.12.2013. Počas celého súdneho konania žalovaný v 1. rade skutočnosti uvedené v tejto dohode nikdy nenamietal, poukazoval len na to, že dlh podpísal pod nátlakom, čo v priebehu konania nepreukázal. Právna zástupkyňa žalovaných v 1. a 2. rade uviedla, že počas celého súdneho konania namietali dlh, výšku dlhu ako aj podanie uznania záväzku. Žalobca v rámci dokazovania vôbec nepreukázal, že by mu bola spôsobená škoda tým, že dodávatelia za tovar zaplatili a žalovaný v 1. rade peniaze za tovar neodovzdal. Žalobca žiadny takýto doklad nepredložil a nemá ho ani k dispozícii, čo potvrdil nielen konateľ žalobcu, ale aj ekonómka P. a svedok Q.. Samotnú existenciu škody spochybnila svedkyňa KR., ktorá uviedla, že sa nestalo, že by žalovaný v 1. rade priniesol doklad od dodávateľa a sumu podľa tohto dokladu nevyplatil, resp. že by mu fakturovaná suma nesúhlasila s prijatou sumou ako aj to, že by vozili tovar niekomu, kto nehradil faktúry, čo ako také spochybňuje vlastne existenciu dlhov za obdobie 1 roka. Absurditu celej situácie podčiarkuje aj to, že žalobca do svojho údajného dlhu započítal aj faktúry od dodávateľov kam žalovaný v 1. rade rozvoz tovaru nerealizoval. Žalobca si svojvoľne bez dokladov spracoval zostavu o nejakých dlhoch a využil ekonomickú závislosť žalovaného v 1. rade a celej jeho rodiny, ktorá v tom čase u žalobcu pracovala, či už na čierno alebo na základe zmluvy, podpisu niečoho bez toho aby preukázal primárny t. j. hlavný záväzok, čo je v rozpore s dobrými mravmi a predpismi upravujúcimi uznanie dlhu. Uznanie dlhu nezbavuje povinnosti veriteľa preukázať existenciu dlhu a právny pôvod. Uznanie dlhu je akcesorickým určovacím právnym úkonom, ktorý zabezpečuje primárny záväzok. Predložené uznanie dlhu nespĺňa základne náležitosti ohľadom uznania dlhu ako aj ustanovenia týkajúce sa právnych úkonov ich formy a náležitosti. A to, že uznanie dlhu musí byť určité, zrozumiteľné, musí byť z neho zrejmy dôvod vzniku pohľadávky, presne určená výška pohľadávky a prísľub dlžníka dlh zaplatiť. Predložené uznanie dlhu je nezrozumiteľné a neurčité, nie je zrejmé k akému uznaniu záväzku prišlo, obsahuje 3 čísla. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie NS ČR č. 32Cdo/376/2003 a rozsudku KS ZI 11Co/296/2017 podľa ktorého ak ide o viac dlhov ktoré vznikli postupne musí sa v uznaní nepochybne uviesť, ktoré konkrétne jednotlivé dlhy čo do dôvodu a výšku uznáva a sľubuje zaplatiť. Iba v tomto prípade je splnená podmienka určitosti právneho úkonu. Podľa vyjadrenia žalobcu išlo o viaceré dlhy a to neuhradené FA tretích osôb za obdobie od 10.2.2012 do 20.01.2013, t. z. že aj podmienka určitosti právneho úkonu tým nebola splnená. Má za to, že právny úkon čo sa týka uznania dlhov je neplatný. Rovnako spochybňuje prehlásenie ručiteľa, že nie je zrejmé, že by žalovaný v 2. rade mal ručiť za dlh žalovaného v 1. rade, nielen z pohľadu špecifikácie dlhu ale aj preto, že osoba ktorá je uvedená v prehlásení, nie je žalovaný v 1. rade, nakoľko nespĺňa základné identifikačné údaje osoby. Taktiež toto prehlásenie je neurčité a nezrozumiteľné a teda neplatné. V prípade, že by súd sa stotožnil s právnym názorom, súčasne vznáša námietku premlčania voči dlhom bez uznania dlhu.

33. S prihliadnutím na to, že žalovaní v 1. a 2. rade (hoci vykonávali prácu na území Slovenskej republiky), uzavreli pracovnú zmluvu a dohodu o vykonaní práce so zamestnávateľom - obchodnou spoločnosťou zapísanou v obchodnom registri vedeným Krajským súdom v Brne (ČR), podľa českých právnych predpisov - z pohľadu súdu ide pracovnoprávny vzťah s cudzím prvkom. Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), zakotvuje v čl. 8 ods. 1, že individuálna pracovná zmluva sa spravuje právnym poriadkom zvoleným zmluvnými stranami v súlade s článkom 3. Podľa čl. 3 (voľba rozhodného práva) ods. 1 zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť. Z Dohody o provedení práce a pracovnej smluvy súdu vyplynulo, že do pracovnoprávneho vzťahu vstúpili žalobca a žalovaní v 1 a 2. rade podľa českých právnych predpisov - odkaz na český Zákoník práce. Pokiaľ ide

o ručiteľské prehlásenie žalovaného v 2. rade, Rím I neobsahuje kolíznu normu týkajúcu sa špeciálne ručenia, preto súd aplikoval všeobecné ustanovenie Rím I. Ručiteľské prehlásenie neobsahovalo žiaden odkaz na konkrétny právny predpis, preto súd konštatoval, že voľba práva absentuje, potom podľa čl. 4 rozhodné právo pri absencii voľby práva a vylúčení prípadu podľa ods. 1 a 2, aplikoval ods. 4 - ak podľa odsekov 1 alebo 2 nie je možné určiť rozhodné právo, zmluva sa spravuje právnym poriadkom krajiny, s ktorou má najužšiu väzbu. Keďže samotné ručiteľské prehlásenie bolo zabezpečovacím prostriedkom k primárneho záväzku, na ktorý sa vzťahujú české právne predpisy, bol spísaný v českom jazyku a žalovaný v 2. rade sa zaväzoval plniť českej obchodnej spoločnosti, súd pri posudzovaní nároku z titulu ručenia považoval za rozhodný právny poriadok českej republiky. Následne sa súd zameril na právnu kvalifikáciu nároku uplatneného žalobcom.

34. Podľa § 75 zák. č. 262/2006 Sb. českého Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), rozsah práce, na ktorý sa dohoda o provedení práce uzaviera, nesmie byť väčší než 300 hodín v kalendárnom roce. Do rozsahu práce sa započítava také doba práce konaná zamestnancem pro zamestnavatele v témže kalendárnom roce na základě jiné dohody o provedení práce. V dohodě o provedení práce musí být uvedena doba, na kterou se tato dohoda uzaviera.

35. Podľa § 546 zák. č. 40/1964 Sb. českého Občanského zákoníka, účinného v čase Ručiteľského prehlásenia (ďalej len „OZ“), dohodou účastníkov lze zajistit pohledávku ručením. Ručení vzniká písemným prohlášením, jímž ručitel bere na sebe vůči věřiteli povinnost, že pohledávku uspokojí, jestliže ji neuspokojí dlužník.

36. Hoci sa žalobca domáhal plnenia od oboch žalovaných, u žalovaného v 1. rade, ktorý vykonával činnosť pre žalobcu na základe dohody o vykonaní práce, ide o nárok založený na náhrade škody spôsobenej zamestnávateľovi podľa Zákonníka práce. Pokiaľ ide o ručiteľský záväzok žalovaného v 2. rade, tu ide o vzťah občianskoprávny, nakoľko k vznik záväzku u žalovaného v 2. rade malo prísť na základe ručiteľského prehlásenia, ktorým mal byť zabezpečený hlavný záväzok (dlh žalovaného v 1. rade), nešlo teda priamo o dlh žalovaného v 2. rade, ktorý by bol vznikol na základe pracovnoprávneho vzťahu žalovaného v 2. rade voči žalobcovi.

37. Podľa § 249 ods. 1 ZP, zamestnanec je povinen počínat si tak, aby nedocházelo k majetkovej újmě (dále jen „škoda“), nemajetkové újmě ani k bezdůvodnému obohacení. Hrozí-li škoda nebo nemajetková újma, je povinen na ni upozornit nadřízeného vedoucího zaměstnance.

38. Podľa § 250 ods. ZP, zamestnanec je povinen nahradit zamestnavateli škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

39. Podľa § 250 ods. 3 ZP, zamestnavatel je povinen prokázat zavinění zaměstnance, s výjimkou případů uvedených v § 252 a 255.

40. Podľa § 257 ods. 1 a 2 ZP, zamestnanec, který má povinnost nahradit škodu podle § 250, je povinen nahradit zamestnavateli skutečnou škodu, a to v penězích, jestliže neodčiní škodu uvedením v předešlý stav. Výše požadované náhrady škody způsobené z nedbalosti nesmí přesáhnout u jednotlivého zaměstnance částku rovnající se čtyřapůlnásobku jeho průměrného měsíčního výdělku před porušením povinnosti, kterým způsobil škodu. Toto omezení neplatí, byla-li škoda způsobena úmyslně, v opilosti, nebo po zneužití jiných návykových látek.

41. Podľa § 261 ods. 3 ZP, škodu je povinen nahradit i zamestnanec, který ji způsobil úmyslným jednáním proti dobrým mravům.

42. Podľa § 262 ZP, výši požadované náhrady škody určuje zamestnavatel; způsobil-li škodu vedoucí zamestnanec, který je statutárním orgánem nebo jeho zástupce, sám nebo společně s podřízeným zamestnancem, určí výši náhrady škody ten, kdo statutární orgán nebo jeho zástupce na pracovní místo ustanovil.

43. Podľa § 263 ods. 1 ZP, výši požadované náhrady škody je zamestnavatel se zamestnancem povinen projednat a písemně mu ji oznámit zpravidla nejpozději do 1 měsíce ode dne, kdy bylo zjištěno, že škoda vznikla a že je zamestnanec povinen ji nahradit.

44. Podľa § 263 ods. 2 ZP, uzavrel-li zamestnanec se zamestnavateľom dohodu o spôsobu náhrady škody, je jej súčasťou výše náhrady škody požadovanej zamestnavateľom, jestliže svoji povinnosť nahradit škodu zamestnanec uznal. Dohoda podľa vety prvej musí byť uzavretá písomne.

45. K platnosti uznania záväzku na náhradu škody podľa ustanovenia § 185 ods. 4 zákoníku práce v určenej výške a k platnosti dohody o spôsobe jeho úhrady sa vyžaduje (pod sankciou neplatnosti) písomná forma. Písomné uznanie záväzku na náhradu škody je nevyhnutným predpokladom dohody podľa ustanovenia § 185 ods. 4 zákoníku práce. Skutočnosť, že pracovník uznal záväzok v dohode uzavretej v zmysle ustanovenia § 185 ods. 4 a ods. 5 zákoníku práce, hoci nebol poučený o tom, že ak dohodu neuzavrie, bude môcť namietať v súdnom konaní spoluvinu organizácie na vzniknutej škode alebo žiadať použitie zmierňovacieho oprávnenia, ktoré pred sporom organizácia použiť nemôže, nemá sama o sebe za následok neplatnosť takejto dohody v zmysle ustanovenia § 242 zákoníku práce. (NS SSR Cpj 50/75, R 12/1976, str. 78-79)

46. Uznánie záväzku k náhrade škody zamestnancem není samostatným zavazovacím dôvodom, ani se jím nezakladá domněnka o existenci dluhu v době uznání. Otázku, zda šlo ze strany pracovníka pouze o uznání záväzku k náhrade škody v požadovanej výši, tedy o jednostranný právní úkon pracovníka, nebo o dohodu o narovnání, je třeba posuzovat podle obecných ustanovení zákoníku práce o právních úkonech. (NS 21 Cdo 373/2003, SRNS, svazek č. 25, str. 265)

47. Uznánie peněžitého nároku co do dôvodu a výše je jednostranné právní jednání učiněné písomnou formou a adresované oprávněnému účastníkovi, v němž povinný účastník výslovně a bezvýhradně uvedl výši nároku, který je povinen uspokojit, a jeho důvody. Požadavek na uvedení důvodů nároku je splněn tehdy, označí-li jej tak, aby bylo jednoznačné, jakého nároku se týká, popřípadě v čem (v jakých skutkových okolnostech) nárok spočívá. S písomným uznáním peněžitého nároku co do důvodů a výše tím, kdo je povinen nárok uspokojit, se i v pracovněprávních vztazích spojuje jiná (delší) promlčecí doba než jaká je stanovena u nároků neuznaných. Jde o další způsob zajištění záväzku, kde se podle § 639 ObčZ právo dlužníkem uznané co do důvodu i výše promlčuje za deset let ode dne, kdy k uznání došlo; určili-li dlužník v uznání dobu, do které dluh splní, promlčí se právo za deset let od posledního dne určenej doby. Ze subsidiárního použití § 2053 ObčZ také vyplývá, že s uznáním dluhu co do důvodu a výše je spojená vyvratitelná právní domněnka, že dluh v době uznání trval.

48. Předpokladem odpovědnosti zamestnance za škodu zamestnavateli je tedy:

- vznik škody na straně zamestnavatele,
- porušení právních povinností ze strany zamestnance (za škodu odpovídá i zamestnanec, který ji způsobil úmyslným jednáním proti dobrým mravům),
- příčinná souvislost mezi vznikem škody a porušením právních povinností ze strany zamestnance (popř. úmyslným jednáním proti dobrým mravům),
- zavinění zamestnance (ve formě úmyslu nebo nedbalosti).

49. Podľa § 37 ods. 1 až 3 OZ, právní úkon musí být učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak je neplatný. Právní úkon, jehož předmětem je plnění nemožné, je neplatný. Právní úkon není neplatný pro chyby v psaní a počtech, je-li jeho význam nepochybný.

50. Pokiaľ ide o nárok žalobcu voči žalovanému v 1. rade, tento súd posúdil ako dôvodný. Žalobca v konaní predložil dve listiny o uznaní dluhu. Prvá listina (č.l. 86) je nedatovaná a podpísaná štyrmi osobami. Osoba dlžníka je v ňom označená ako A.k a jej obsahom je, že A., bytom P. (bez ďalších identifikačných znakov) uznáva záväzok voči žalobcovi vo výške 25.267,68 eur, pričom na listine figurujú 4 podpisy: A., E.. Žalovaný na pojednávaní dňa 09.09.2019 uviedol, že ten papier mu nič nehovorí, to nie je ani jeho meno, ani nič, avšak na pojednávaní dňa 09.12.2019 po nahliadnutí do č. l. 86 na otázku, či sa na prvom riadku pri mene A. nachádza jeho podpis, uviedol, že áno. Hoci žalobca v konaní tvrdil, že žalovaného v 1. rade oslovovali vo firme familiárne „Láďo“, túto skutočnosť pre rozporuplné výpovede svedkov, súd nemohol považovať za nespornú. Pokiaľ by tomu tak aj bolo, je nepostačujúce, aby špecifikácia dlžníka obsahovala prezývku namiesto krstného mena. Vzhľadom na to, že listina okrem adresy neobsahovala žiadne ďalšie identifikačné znaky dlžníka (napr. dátum narodenia), jej obsahom bola len adresa, súd vyhodnotil uvedený právny úkon ako neurčitý v časti označenia dlžníka. Hoci v listine je výška dluhu vyjadrená číslom aj slovom, absentuje aj špecifikácia dluhu, teda nie je možné určiť z akého dôvodu dlžník

dĺh uznal. Navyše, listina nie je ani datovaná, teda nie je možné s určitosťou zistiť, kedy k uznaniu dlhu malo dôjsť. Uvedenú listinu - právny úkon uznania dlhu, pre jej neurčitosť súd vyhodnotil ako neplatný právny úkon podľa § 37 ods. 1 OZ. Vadu uvedeného druhu nemôže zhojiť ani výpoveď žalovaného v 1. rade, že podpis na listine je jeho.

51. Súd zdôrazňuje, že hoci v českom Zákonníku práce je inštitút uznania dlhu výslovne zakotvený, pri posudzovaní platnosti takéhoto právneho úkonu je potrebné vziať do úvahy nielen samotné ustanovenie § 263 ods. 2 ZP, ale aj špeciálne ustanovenia týkajúce sa právnych úkonov v pracovnoprávných vzťahoch, t.j. § 18 a 19 ZP. Subsidiárne potom platí úprava v Občianskom zákoníku (náležitosti právneho úkonu atď.).

52. Podľa § 18 ods. 1 a 2 ZP, účinného v čase Uznání závazku, právni úkon se i přes vady jeho obsahu považuje za platný, pokud se ten, kdo je takovým úkonem dotčen, neplatností nedovolá, není-li v § 19 stanoveno jinak. Neplatností právního úkonu pro vady jeho obsahu se nemůže dovolat ten, kdo ji sám způsobil. Neplatnost právního úkonu nemůže být zaměstnanci na újmu, pokud neplatnost nezpůsobil výlučně sám.

53. Podľa § 19 ZP, účinného v čase Uznání závazku, soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního úkonu,

- a) který nebyl učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně,
- b) který byl učiněn osobou nezpůsobilou k právním úkonům nebo osobou jednající v duševní poruše, která ji činí k tomuto úkonu neschopnou,
- c) který zavazuje k plnění od počátku nemožnému,
- d) který odporuje zákonu nebo jej obchází a zároveň nejsou naplněny základní zásady pracovněprávních vztahů,
- e) který odporuje dobrým mravům,
- f) kterým se zaměstnanec předem vzdává svých práv,
- g) k němuž nebyl udělen předepsaný souhlas příslušného orgánu v případech, kdy to stanoví výslovně tento zákon anebo zvláštní zákon; požaduje-li zákon, aby právní úkon byl s příslušným orgánem pouze projednán, není právní úkon neplatný, i když k tomuto projednání nedošlo.

54. V konaní mal súd za nesporné, že žalovaný v 1. rade vykonával pre žalobcu prácu na základe Dohody o prevedení práce a súčasťou jeho povinností (čo vyplynulo aj výsluchu jeho samotného) bolo aj to, že doručoval odberateľom faktúry a preberal od nich hotovosť, ktorú mal povinnosť odovzdať do pokladne žalobcu. Pokiaľ ide o listinu na č.l. 6 - Uznání závazku, určitost' a zrozumiteľnosť prejavu vôle nemožno vytknúť. Osoba dlžníka je riadne špecifikovaná, pričom podpis žalovaného v 1. rade je osvedčený. Pokiaľ ide o špecifikáciu samotného dlhu, uznanie dlhu - v danom prípade uznanie závazku nahradit' škodu je jednostranný právnym úkonom, v ktorom zamestnanec výslovne uznáva výšku nároku zamestnávateľa na náhradu škody ako aj jeho dôvody. Jeho obligatorní náležitostí je určenie titulu, ze ktorého dlh vznikl, a uvedení výše dlhu. Bez týchto náležitostí by nebylo uznaní dostatečne určité a v súčasnej praxi by na ně bylo nahlíženo jako na absolutně neplatný právní úkon. Samozřejmě, že tento závěr lze učinit až poté, co neurčitosť nelze odstranit ani výkladem příslušného projevu vôle. (Zajištění a utvrzení dluhu vzniklého při výkonu závislé práce, JUDr. Petr Bezouška, Ph.D., Plzeň, Právní rozhledy 8/2009, s. 272) Žalovaný v 1. rade namietal, že výška dlhu nebola určitá, lebo listina obsahovala 3 čiastky, ktoré boli rozdielne. S poukazom na text samotnej listiny: .... „mám dlh voči veriteľovi spoločnosti Pekařství Křížák, s.r.o. vo výške 25.267,68 eur s príslušenstvom, ktoré po dohode činí 10% z vyššie uvedeného dlhu k 31.12.2013, t.j. 2.526,70 eur. Týmto uznávam svoj záväzok v celkovej výške 27.794,38 eur, spočívajúci ... v prípade akejkoľvek finančnej úhrady najmenej vo výške 27.794,38 eur v priebehu obdobia od 04.03.2013 do 31.12.2013, bude táto zmenka vrátená ... Štatutárny zástupca veriteľa súhlasí so spôsobom úhrady a spôsobom zaistenia pohľadávky v celkovej výške 27.794,38 eur. ... súd vyhodnotil námietku žalovaného v 1. rade ako nedôvodnú. Je pravdou, že v listine figurujú tri sumy, a to 25.267,68 eur, 2.526,70 eur a 27.794,38 eur, avšak gramatickým výkladom vetnej konštrukcie je možné dospieť k záveru, že istina činí sumu 25.267,68 eur a suma 2.526,70 eur predstavuje vyčíslené príslušenstvo istiny (dlh ... vo výške 25.267,68 eur s príslušenstvom, ktoré po dohode činí 10% z vyššie uvedeného dlhu k 31.12.2013, t.j. 2.526,70 eur), súčtom týchto súm je suma 27.794,38 eur, čo súd považoval za dostatočne určito vyjadrenú výšku uznaného dlhu. Hoci nie je zrejmé, ako žalobca dospel k tomu, že príslušenstvo má predstavovať práve 10% z istiny, dôvodnosťou nároku predstavujúceho príslušenstvo sa súd nezaoberal, keďže v tejto časti si žalobca dlh neuplatnil.

55. Pokiaľ ide o titul, z ktorého dlh vznikol, žalovaný v 1. rade prostredníctvom svojej právnej zástupkyne namietal, že samotný dlh sa mal skladať z viacerých čiastok, tieto v listine uvedené nie sú a označenie: „nevyúčtované dodávky“ je príliš vágne a neurčité na to, aby dlh nebol zameniteľný s iným. Tu opätovne súd nemohol dať za pravdu žalovanému v 1. rade. Pri posudzovaní výkladu prejavu vôle, akým je uznanie dlhu, sa súd nemôže obmedziť len strohú textáciu listiny a neposudzovať ju vo vzťahu k osobe dlžníka, spôsobe výkonu jeho práce a povahe dlhu. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný v 1. rade vykonával pre žalobcu len tú prácu, že rozvážal pekárenské výrobky a raz za dekádu doručoval odberateľom faktúry za tovar a preberal od nich finančnú hotovosť. Žalovaný nemal uzavretú dohodu o hmotnej zodpovednosti, to ho však nezbaňuje zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobil zamestnávateľovi porušením pracovných povinností. Z dokazovania bolo súdu zrejmé, že na území SR pre žalobcu rozvážali len žalovaní v 1. a 2. rade, pričom každý z nich mal svoju pravidelnú linku. Z výpovede žalovaného v 2. rade vyplynulo, že na linke svojho otca nikdy nejazdil, čo žalovaný v 1. rade nijako nespochybnil. Je teda zrejmé, že u žalobcu nedochádzalo k manipulácii s finančnými prostriedkami iným spôsobom, než výberom hotovosti od odberateľov na jeho pravidelnej linke. Pokiaľ žalobca označil dlh ako „spočívajúci v nevyúčtovaných dodávkach tovaru firmy Pekařství Křížák, s.r.o.“ podľa názoru súdu ide dostatočne určito označený titul dlhu, nakoľko je možné jednoznačne vyvodiť, že ide o nevyúčtovanú hotovosť za dodávky žalovaného v 1. rade, ktorý podľa jeho vlastnej výpovede bol vopred oboznámený s položkami, ktoré v súčte tvoria celkovú istinu dlhu a k týmto sa aj vyjadroval ešte pred tým, než k podpisu listiny o uznaní dlhu došlo (napr. výsluch na pojednávaní dňa 09.09.2019: „Žalobca ho oslovil, že eviduje dlh vo februári 2013, žalobca to spočítal a vyšlo to okolo 27.000,- , on vtedy volal pani Křížákovéj, že sú tam zahrnuté aj faktúry za vzorky, čo sa vozilo zadarmo, potom to upravili na 25.000,-, ale ani to nesedelo.“) Je teda zrejmé, že žalovaný v 1. rade mal vedomosť o položkách tvoriacich dlh, mal možnosť sa k nim vopred vyjadriť, tieto aj v časti vzoriek, ktoré sa vozili zadarmo spochybňoval a až následne pristúpil k podpisu listiny o uznaní dlhu. Je pravdou, že v listine nie je špecifikované obdobie, za ktoré malo k nevyúčtovaným dodávkam prísť, avšak tieto údaje vyplývajú z výpisu z účtovaného systému a podľa názoru súdu obdobie, za ktoré mal dlh vzniknúť, nie je obligatórnou náležitosťou prejavu vôle a možno vychádzať z toho, že ide o všetky nevyúčtované dodávky žalovaného v 1. rade, ktoré ku dňu uznania dlhu žalobca evidoval. Ostatne, aj samotný žalovaný v 1. rade v úvode svojho výsluchu uviedol, že: „je pravda, že chýbali peniaze.“ Tvrdenia, že suma nesedela, alebo že peniaze nechýbali všetky jemu, žalovaný v 1. rade prezentoval až počas súdneho konania, zo žiadnej predloženej listiny nevyplývalo, že by žalobcovi namietal existenciu dlhu, výšku dlhu, zodpovednosť za škodu. Spochybnenie dlhu ako takého zo strany žalovaného v 1. rade sa súdu javilo ako účelové.

56. Súd sa zaoberal aj námietkou žalovaného v 1. rade, že k uznaniu dlhu malo prísť v tiesni a pod nátlakom. Argumentoval, že žalobca sa mu vyhrážal, že ho zničí a že vyhodí z práce jeho rodinu, čo aj urobil: na otázku súdu prečo podpísal uznanie dlhu, vypovedal, že „lebo sa mu psychicky aj fyzicky vyhrážal, aj sa mu to podarilo. Vyhodil 4 členov jeho rodiny z firmy bez výplaty a 5 rokov za ním posielal vymáhačov.“ Tieto tvrdenia žalovaného v 1. rade sa však vykonaným dokazovaním nepotvrdili. Z výpovede žalovaného v 2. rade - syna, vyplynulo že listiny podpisovali u p. P. v kancelárii a ešte na obecnom úrade. Jeho otec podpisoval asi listinu o dlhu za nevybrané faktúry, ale presne nevie o aký dokument išlo. O nátlaku a vyhrážaní v rámci jeho výpovede nebola ani zmienka. Z predložených listín je zrejmé, že nielen žalovaný v 2. rade, ale aj žalovaný v 1. rade u žalobcu pracovali aj naďalej po uznaní dlhu a podpise ručiteľského prehlásenia. Pracovný pomer so žalovaným v 2. rade bol skončený dohodou ku dňu 14.10.2014, čo žalovaný v 2. rade nespochybnil. Dohoda o prevedení práce bola so žalovaným v 1. rade ukončená dohodou ku dňu 28.02.2014. Tzn. žalovaný pracoval u žalobcu po uznaní dlhu ešte takmer 1 rok a žalovaný v 2. rade až 19 mesiacov. Nič z uvedeného nenasvedčuje tomu, že by boli vyhodení žalobcom „bez haliera“. Naopak, je možné usúdiť, že žalobca prechovával k obom zamestnancom dôveru aj po zistení dlhu, čo potvrdil aj žalovaný v 1. rade, keď vypovedal, že po uznaní dlhu ďalej rozvážal tovar. Pokiaľ ide o ďalšie blízke osoby žalovaného v 1. rade - manželku, dcéru a jej priateľa, s nimi boli skončené pracovné pomery takisto dohodou, a to nasledovne: dcére R. skončil pracovný pomer dňa 20.11.2013 dohodou, priateľovi dcéry žalovaného v 1. rade - D. skončil dňa 20.11.2013 dohodou a manželke žalovaného v 1. rade - p. R. skončil dňa 17.10.2014 dohodou. Vzhľadom na podpis uznania dlhu dňa 07.03.2013 je skončenie uvedených pracovných pomerov dohodou so značným časovým odstupom a navyše, žalovaný v 1. rade nikdy nenavrhol výsluch jemu blízkych osôb, teda psychické vyrážanie zo strany žalobcu ostalo len v rovine jeho tvrdení. Pre úplnosť, z výsluchov svedkov - E. aj A. vyplynulo, že žalovaný v 1. rade v ich prítomnosti nijako dlh

nerozporoval a boli prítomní aj pri podpise listiny (napr. výsluch p. P. „sedeli spolu s konateľom, že o tom vedia a povedal, že tie peniaze vybral, má ich a neodovzdal ich. ... Pamätá si, že podpisoval nejakú sumu, podpisovalo sa na miestnom úrade, tam bola ona, konateľ, žalovaní v 1. a 2. rade. Žalovaný v 1. rade povedal, že si je vedomý toho, že to má zaplatiť. Pri podpisovaní nebol vyvíjaný na žalovaných v 1. a 2. rade žiadny nátlak.“ Z výsluchu p. Q.: „...vytlačili sa pohľadávky z účtovníctva a obchádzali zákazníkov, či majú doklady o zaplatení. Po zistení, že majú, sa to riešilo so žalovaným v 1. rade. On sám ich obchádzal, bolo tam razítko od žalobcu, podpis žalovaného v 1. rade a dátum. Odovzdali to pani Křížákovéj a riešilo sa to so žalovaným v 1. rade. Bol osobne prítomný, keď sa podpisovalo uznanie záväzku na miestnom úrade. Žalovaný v 1. rade tomu neodporoval, nevravel, že by to nebola pravda. Nátlak na neho vyvíjaný nebol.“ Súd preto konštatuje, že právny úkon žalovaného v 1. rade - Uznání záväzku neodporuje ust. § 18 a 19 ZP, preto nemožno konštatovať jeho neplatnosť.

57. Pokiaľ ide o vyvrátiteľnú domnienku existencie dlhu, tu súd vykonal dokazovanie za účelom zistenia, či dlh skutočne v čase jeho uznania existoval. Z procesného hľadiska je zmyslom uznania dlhu to, že poskytuje veriteľovi nesporný právny základ pri vymáhaní jeho pohľadávky. Zakladá sa ním právna domnienka, že dlh v čase jeho uznania existoval, pričom táto domnienka je vyvrátiteľná dôkazom opaku. Procesným dôsledkom je však presun dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka. Žalobca súdu predložil výpis z účtovníctva, ako aj výpis pohľadávok v rozhodnom období, z ktorých vyplynula výška pohľadávky zodpovedajúca istine uznaného dlhu. Spôsob zistenia dlhu mal súd za preukázaný z výpovede konateľa žalobcu a svedkov - P. a Q.. Námietka žalovaných spočívajúca v tom, že žalobca nemá k dispozícii príjemkové doklady od odberateľov (resp. má k dispozícii len niektoré), ktoré by preukazovali, že skutočne hotovosť za tovar uhradili k rukám žalovaného v 1. rade a tento ich do pokladne žalobcu neodovzdal, je nedôvodná. Z výpovede svedka Q. vyplynulo, že osobne obišiel všetkých odberateľov, u ktorých bola zistená neuhradená faktúra a títo sa preukázali dokladom o úhrade, pričom žalobca následne preúčtoval pohľadávku voči odberateľovi na žalovaného v 1. rade. Na faktúrach bol podľa jeho výsluchu podpis žalovaného v 1. rade a deň prevzatia hotovosti, niektorí odberatelia disponovali navyše aj vlastnými výdavkovými dokladmi. Bolo povinnosťou žalovaného v 1. rade preukázať, že hoci z účtovníctva žalobcu vyplynula pohľadávka voči nemu, on finančné prostriedky odovzdal riadne do pokladne žalobcu. Námietka, že p. Křížáková mu doklad o odovzdaných financiách nedávala, neobstojí, lebo z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by mu pokladnička taký doklad odmietla vydať, ani tá skutočnosť, že by sa žalovaný kedykoľvek sťažoval na postup zamestnávateľa, alebo že by namietal zaužívaný postup pri výkone práce, prípadne že by o doklad žiadal a tento mu nebol vydaný. Z pohľadu súdu vyhlásenie „že mu pokladnička doklad nedávala“ učené až v čase súdneho konania, najmä ak žalobca disponuje uznaním dlhu s osvedčeným podpisom žalovaného v 1. rade, nepreukazuje neexistenciu samotného dlhu. Navyše, tvrdenia žalovaného v 1. rade boli rozporuplné, napr. keď pri výsluchu uviedol, že odberateľom nikdy nič nepodpisoval, následne v rozpore s vyššie uvedeným uviedol, že podpis na PPD č.I. 132 je jeho.

58. Na okraj, pri posudzovaní výšky nároku žalobcu súd uvádza, že hoci žalovaný v 1. rade nemal uzavretú dohodu o hmotnej zodpovednosti, limit štyri a pol násobku priemerného mesačného zárobku žalovaného v 1. rade (ust. § 257 ods. 2 ZP) neplatí, ak bola škoda spôsobená úmyselne. V danom prípade súd konštatuje, úmysel žalovaného v 1. rade ponechať si vybratú hotovosť od odberateľov a neodovzdať ju do pokladne žalobcu je zrejším a vedomým konaním žalovaného v 1. rade, nešlo k situáciu, kedy by sa tak stalo z nedbanlivosti, zavinením tretej osoby alebo náhodilej udalosti (napr. krádež, nehoda dopravného prostriedku atď.)

59. Podľa § 517 ods. 1 a 2 OZ, dlužník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v prodlení. Jestliže jej nesplní ani v dodatečne přiměřené lhůtě věřitelem mu poskytnuté, má věřitel právo od smlouvy odstoupit; jde-li o plnění dělitelné, může se odstoupení věřitele za těchto podmínek týkat i jen jednotlivých plnění. Jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroky z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroků z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis.

60. Podľa § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. v znení aktuálnom ku dňu omeškania, výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů.

61. Na základe vyššie uvedeného súd v časti o zaplatenie sumy vo výške 25.267,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 25.267,68 eur od 01.01.2014 do zaplatenia voči žalovanému v 1. rade, vyhovel. Počiatok úroku z omeškania súd považoval za dôvodný, nakoľko ide o deň nasledujúci po dni, kedy malo dôjsť k plneniu dlhu, pričom sadzba úroku z omeškania je nižšia, než by podľa českých právnych predpisov žalobcovi prináležala.

62. Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon musí byť učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak je neplatný.

63. Následne súd skúmal aj ručiteľské prehlásenie žalovaného v 2. rade. Ručenie je subsidiárny a akcesorický právny vzťah medzi ručiteľom (t.j. osobou odlišnou od dlžníka) a veriteľom, ktorý slúži na zabezpečenie veriteľovej pohľadávky z hlavného právneho vzťahu a obsahom ktorého je záväzok ručiteľa uspokojiť konkrétnu (ručením zabezpečenú) pohľadávku veriteľa, ak ju neuspokojí dlžník. Záväzok musí byť vo vyhlásení ručiteľa špecifikovaný takým spôsobom, aby nebol zameniteľný s iným záväzkom, pričom musí obsahovať o.i. aj označenie dlžníka. V opačnom prípade je právny úkon ručiteľa neurčitý s následkom neplatnosti podľa § 37 ods. 1 OZ. Z listiny - Prohlášení ručitele zo dňa 04.03.2013 vyplynulo, že podľa uznania záväzku zo dňa 04.03.2013 má žalobca proti A., SR, pohľadávku na zaplatenie čiastky 25.267,68 eur do 31.12.2013. Žalovaný v 2. rade prehlásil, že vyššie uvedenú pohľadávku uspokojí, ak dlžník A. nezaplatí veriteľovi do 30.12.2013. Hoci žalobca v konaní tvrdil, že v spoločnosti oslovovali žalovaného v 1. rade familiárne „Láďo“ a v čase zistenia dlhu bol konateľ žalobcu v strese, následkom čoho do ručiteľského prehlásenia uviedol túto prezývku, v konaní nebolo nesporne preukázané, že by žalovaného v 1. rade oslovovali prezývkou (nevyplynulo to ani z výpovede žalovaného v 2. rade, ktorý uviedol, že nevie ako volali jeho otca kolegovia). Pokiaľ by tomu tak aj bolo, z hľadiska určitosti špecifikácie dlžníka hlavného záväzku, ktorý mal byť zabezpečený ručením, je akákoľvek prezývka nepostačujúca, najmä ak absentujú iné identifikačné údaje. V listine sa nenachádza dátum narodenia, č. občianskeho preukazu, či iný údaj. Nič na tom nemení ani to, že žalovaný v 2. rade pri výsluchu uviedol, že bol v listine „niečo ako spoludlžník otca“. Na základe vyššie uvedeného súd listinu - Prohlášení ručitele zo dňa 04.03.2013 považoval za neplatnú a z tohto dôvodu žalobu voči žalovanému v 2. rade v celom rozsahu zamietol.

64. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

65. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

66. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania žalobcu súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Žalobca mal voči žalovanému v 1. rade vo veci plný úspech a súd mu preto priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému v 1. rade v rozsahu 100 %.

67. Obdobne, žalobu voči žalovanému v 2. rade súd v celom rozsahu zamietol, preto súd priznal žalovanému v 2. rade právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

68. Podľa § 258 ods. 1 CSP, svedkovi môže súd ako svedočné priznať náhradu účelne vynaložených hotových, preukázaných a uplatnených výdavkov spojených s jeho výsluchom.

69. Nakoľko svedkyňa E. sa zúčastnila výsluchu, na ktorý bola riadne predvolaná a svedočné si v zákonnej lehote vyčíslila, súd jej priznal svedočné voči žalovanému v 1. rade v rozsahu 100 %.

70. Podľa § 258 ods. 3 CSP, náhrada podľa odsekov 1 a 2 sa uplatňuje pri podaní výpovede, najneskôr však do desiatich dní, inak právo na náhradu podľa odsekov 1 a 2 zaniká.

71. Svedok, A., si v lehote 10 dní svedočné nevyčíslil, preto mu súd náhradu svedočného ani nepriznal.

72. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podľa § 355 ods. 1 CSP podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Piešťany.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje a e) podpis (§ 127 ods. 1 CSP). Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP). Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 CSP).

Podľa § 365 ods. 1 až 3 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 2 Exekučného poriadku).